

Îndreptățirea și Legea

Pentru studiul din această săptămână, citește: Geneza 15,6; 2 Samuel 11; 12,1-25; Romani 3,20-23.31; 4,1-17; Galateni 3,19; 1 Ioan 3,4.

Sabat după-amiază

Text de memorizat: „Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidcum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.” (Romani 3,31)

În multe feluri, Romani 4 ajunge la temelia doctrinei biblice a mântuirii prin credință. Când l-a folosit pe Avraam – întruchiparea sfințeniei și a virtuții – ca exemplu de om care avea nevoie să fie mântuit prin har, fără faptele Legii, Pavel nu le-a lăsat cititorilor nicio posibilitate de a înțelege greșit. Dacă cele mai bune fapte și păzirea Legii nu au fost suficiente pentru a-l îndreptăți pe Avraam înaintea lui Dumnezeu, ce speranță mai are altcineva? Dacă Avraam a avut nevoie de har, oricine altcineva are nevoie de har, fie că este iudeu, fie că este dintre neamuri.

În Romani 4, Pavel ne descoperă trei etape principale în Planul de Mântuire: 1) făgăduința binecuvântării divine (făgăduința harului); 2) răspunsul omului la făgăduința aceasta (răspunsul credinței) și, în cele din urmă, 3) declarația divină prin care, aceluia care cred, le este atribuită neprihănirea (îndreptățirea). Așa a fost pentru Avraam și așa este și pentru noi.

Este crucial să ne aducem aminte că, pentru Pavel, mântuirea este primită prin har, este ceva care ne este dat, cu toate că nu merităm. Dacă am fi meritat-o, ar fi fost ceva ce ne era datorat și, dacă ne era datorat, era o datorie, nu un dar. Pentru niște ființe căzute și degradate cum suntem noi, mântuirea nu poate fi decât un dar.

Pentru a dovedi ideea aceasta cu privire la mântuirea prin credință, Pavel se întoarce la Geneza 15,6: „Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”. Aici, neprihănirea prin credință se află pe una dintre primele pagini ale Bibliei.

1. Care este ideea exprimată de Pavel în Romani 3,31? De ce este aceasta așa de importantă pentru noi, ca adventiști?

În pasajul acesta, Pavel declară ferm: credința nu desființează Legea lui Dumnezeu. Chiar și aceia care au păzit Legea, chiar și toate legile din întregul Vechi Testament, nu au fost mântuiți prin aceasta. Religia Vechiului Testament, ca și a Noului, a fost întotdeauna una a harului lui Dumnezeu, dat prin credință celor păcătoși.

2. Citește Romani 4,1-8. Cum arată pasajul acesta că și în Vechiul Testament mântuirea a fost prin credință, și nu prin faptele Legii?

În conformitate cu relatarea Vechiului Testament, Avraam a fost socotit neprihănit, pentru că „a crezut pe Dumnezeu”. Prin urmare, chiar Vechiul Testament ne învață despre neprihănirea prin credință. De aceea, orice sugestie că în vreun fel credința „desființează” (în greacă, *katargeo*, „face inutilă”, „invalidează”) Legea este falsă. Mântuirea prin credință este o învățătură foarte importantă a Vechiului Testament. Harul este prezentat peste tot în el. De exemplu, ce a fost întregul ritual al sanctuarului, dacă nu o reprezentare a felului în care sunt mântuiți păcătoșii, nu prin faptele lor, ci prin moartea unui înlocuitor?

Ce altceva poate să explice cum a fost iertat David după relația rușinoasă cu Batșeba? Nu păzirea Legii l-a mântuit, deoarece a călcat așa de multe principii ale Legii, încât aceasta îl condamna în multe privințe. Dacă ar fi trebuit să fie mântuit prin Lege, David n-ar fi putut să fie mântuit.

Pavel scoate în evidență faptul că lui David i-a fost acordată din nou favoarea divină, ca un exemplu al îndreptării prin credință. Iertarea a fost un act al harului lui Dumnezeu. Prin urmare, aici este un alt exemplu de acordare a neprihănirii prin credință în Vechiul Testament. De fapt, oricât de legalisti au ajuns mulți din Israelul din vechime, religia iudaică a fost întotdeauna o religie a harului. Legalismul a fost o pervertire a ei, nu temelia ei.

Gândește-te puțin la păcatul lui David și la iertarea lui (2 Sam. 11,12; Ps. 51). Ce speranță poți primi din această istorie tristă? Este și o lecție cu privire la felul în care trebuie să-i tratăm în biserică pe cei care au căzut?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să poată explica de ce înțelegerea rolului credinței în planul lui Dumnezeu pentru neprihănirea noastră a fost temelia adevăratei relații cu El atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

La nivelul sentimentelor: Să simtă binecuvântările îndreptării prin credință.

La nivelul practic: Să abandoneze propriile fapte și să-și pună toată încrederea în ceea ce a făcut Hristos.

Schița studiului

I. Cunoștințe: Credința lui Avraam

- A. De ce a fost socotit neprihănit Avraam, părintele credincioșilor circumciși și necircumciși? Care este semnificația faptului că Avraam a fost socotit neprihănit înainte de a se face vreo deosebire între iudei și neamuri, înainte de legile mozaice sau de moartea lui Hristos pe cruce?
- B. De ce îndreptățirea prin credință, și nu păzirea Legii, a fost o concepție importantă pentru toți oamenii din toate veacurile?

II. Sentimente: Binecuvântările îndreptării

- A. Deși David a păcătuit grav, cum a putut Dumnezeu să-l ierte?
- B. Care sunt binecuvântările ce vin din îndreptățirea prin credință? (Romani 4,6-8).

III. Practic: Renunțarea la eu pentru Hristos

- A. Pentru că Legea nu dă viață sau neprihănire, ci numai face deosebire între neprihănire și păcat, ce putem face noi pentru a ajunge neprihăniți și a avea viața veșnică?
- B. Cum trebuie să se raporteze la Lege aceia care sunt mântuiți prin jertfa lui Hristos.

Rezumat: Toți oamenii din toate veacurile s-au confruntat cu aceeași nevoie de a renunța la ideea de a obține mântuirea prin respectarea regulilor sau a ritualurilor. Putem avea mântuirea numai dacă Îi îngăduim lui Dumnezeu să ne facă neprihăniți prin sângele jertfei Domnului Isus Hristos.

Subiectul pe care îl tratează Pavel aici este mult mai mult decât teologie. El ajunge la esența mântuirii și a relației noastre cu Dumnezeu. Dacă cineva crede că trebuie să câștige mântuirea, că trebuie să atingă un anumit standard de sfințenie înainte de a fi îndreptățit și iertat, atunci ar fi foarte firesc să privească la sine însuși și la propriile fapte. Religia poate să ajungă astfel excesiv de preocupată de ultimul lucru de care are nevoie omul.

Însă, dacă înțelegem că vestea bună a îndreptăririi este un dar al lui Dumnezeu, total nemeritat, ne va fi mult mai ușor și mai firesc să ne concentrăm asupra dragostei și milei lui Dumnezeu, în loc să ne concentrăm asupra noastră înșine.

În cele din urmă, cine este mai predispus să reflecte dragostea și caracterul lui Dumnezeu: cel preocupat de sine sau cel preocupat de Dumnezeu?

3. Cum dezvoltă Pavel tema îndreptăririi prin credință în Romani 4,6-8?

„Cel păcătos trebuie să vină la Hristos cu credință, să se bazeze pe meritele Sale, să pună păcatele lui asupra Purtătorului păcatelor și să primească iertarea Sa. Acesta este motivul pentru care El a venit în lume. Ca urmare, neprihănirea lui Hristos îi este atribuită păcătosului care se pocăiește și crede. El ajunge să fie un membru al familiei împăratești, un copil al Împăratului ceresc, un moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Hristos”. – Ellen G. White, *Selected Messages*, cartea 1, p. 215

Pavel continuă să explice că mântuirea prin credință nu a fost doar pentru iudei, ci și pentru neamuri (Romani 4,9-12). De fapt, „tehnic” vorbind, Avraam nu a fost iudeu. El s-a tras din strămoși păgâni (Iosua 24,2). Deosebirea între iudei și neamuri nu a existat în timpul lui. Când a fost îndreptățit (Geneza 15,6), Avraam nici măcar nu era circumcis. Prin urmare, Avraam a ajuns să fie tatăl atât al celor necircumciși, cât și al celor circumciși și, în același timp, un mare exemplu pe care urma să-l folosească Pavel pentru a-și formula ideea despre universalitatea mântuirii. Hristos a murit pentru toți, indiferent de rasă ori de naționalitate.

Dacă luăm în considerare universalitatea crucii și ce ne spune ea despre valoarea fiecărei făpturi omeneste, prejudecățile rasiale, etnice sau naționale sunt un lucru îngrozitor. Cum putem să învățăm să ne recunoaștem prejudecățile și să ni le scoatem din minte prin harul lui Dumnezeu?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Dumnezeu este atât izvorul dreptății din Legea Sa, cât și al harului arătat în moartea ispășitoare a lui Isus Hristos, care ne mântuiește din păcat.

În studiul din săptămâna aceasta, vom cerceta relația dintre Legea lui Dumnezeu și harul Său.

Imaginează-ți că ai fi într-o școală în care se pun numai două „note”: trecut și căzut. Singura problemă este că, pentru a trece, ai nevoie de nota zece la fiecare întrebare, la fiecare test, fiecare examen. Fiecare răspuns greșit, doar unul, ți-ar spulbera șansele de a trece. Cu alte cuvinte, ai putea să răspunzi corect la fiecare întrebare, iar apoi, dacă ai răspuns greșit la ultima întrebare de la ultimul examen, să cazi la fel ca acela care a răspuns greșit la toate întrebările din toate examenele. Într-un sens, așa este mântuirea. Pentru mântuire, avem nevoie de o notă perfectă, de o sfințenie desăvârșită, de o ascultare desăvârșită de Legea lui Dumnezeu. Orice mai puțin decât atât înseamnă pierderea examenului. Sfântul cel mai bun care are cea mai mică greșeală în caracter este în aceeași situație ca răufăcătorul cel mai respingător și mai decăzut. Fără o neprihănire desăvârșită, suntem pierduți.

Acum, să presupunem că în școală a fost un elev care nu numai că a obținut o notă perfectă, ci s-a oferit ca nota aceea să-ți fie trecută ție. Adică, nota lui perfectă va fi a ta, singura cale prin care poți să treci examenul.

Într-un sens, aceasta este Evanghelia. Niciunul dintre noi nu are notă de trecere. Toți au greșit la mai mult de una dintre întrebări, pentru că toți au călcat Legea. Numai Domnul Isus are o neprihănire desăvârșită, iar vestea bună a Evangheliei este că El le oferă acea neprihănire desăvârșită tuturor celor ce o cer prin credință.

De discutat: Legea lui Dumnezeu izvorăște din neprihănirea, bunătatea și harul Său. Prin urmare, de ce nu este logică ideea că El înlătură pur și simplu Legea, așa cum cred mulți creștini?

4. Ce legătură face Pavel între făgăduință, Lege și neprihănire? Rom. 4,13

În versetul acesta, „făgăduința” și „Legea” sunt puse în contrast. Pavel caută să stabilească o bază vechi testamentală pentru învățătura neprihănirii prin credință. El găsește un exemplu în Avraam, pe care toți iudeii îl acceptau ca strămoș al lor. Acceptarea, sau îndreptățirea, lui Avraam nu prea avea legătură cu Legea. Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam că va „moșteni lumea”. Avraam a crezut făgăduința aceasta și a acceptat rolul pe care îl implica. Ca urmare, Dumnezeu l-a acceptat și a lucrat prin el pentru a mântui lumea. Acesta rămâne un exemplu puternic despre felul cum a lucrat harul în Vechiul Testament, fapt care nu lasă nicio îndoială în legătură cu motivul pentru care l-a folosit Pavel.

Studiul 5

5. Cum continuă Pavel să arate că mântuirea prin credință a fost tema centrală a Vechiului Testament? Romani 4,14-17 (Vezi și Galateni 3,7-9.)

Este important să ne aducem aminte cui îi scria Pavel. Acești credincioși iudei erau buni cunoscători ai Legii Vechiului Testament și mulți au ajuns să creadă că mântuirea lor se baza pe cât de bine țineau Legea, chiar dacă nu acesta era lucrul pe care îl prezenta Vechiul Testament.

În încercarea de a corecta această concepție greșită, Pavel a susținut că Avraam a primit făgăduințele chiar înainte ca Legea să fie dată pe Sinai, nu prin faptele Legii (ceea ce ar fi fost greu, deoarece Legea – întreaga Tora – și sistemul ceremonial nu fuseseră încă instituite), ci prin credință.

Dacă Pavel se referea aici în exclusivitate la Legea morală, care exista în principiu încă înainte de Sinai, ideea rămâne aceeași. Probabil chiar mai mult! El spunea că a căuta să primești făgăduințele lui Dumnezeu prin Lege face credința să fie nulă și chiar nefolositoare. Aceasta este o declarație serioasă, dar el afirmă că Legea condamnă, iar credința mântuiește. El încearcă să vorbească despre inutilitatea faptului de a căuta mântuirea tocmai prin lucrul care duce la condamnare, deoarece noi toți, iudei și neamuri, am călcat Legea și, ca urmare, toți avem nevoie de același lucru de care a avut nevoie Avraam: neprihănirea mântuitoare a lui Isus, atribuită nouă prin credință.

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

(Recitește împreună cu grupa Geneza 15,6 și Romani 4.)

Ca oameni, noi suntem înclinați să-i punem pe oameni pe un piedestal, uneori literalmente! Înclinația aceasta nu a fost niciodată mai adevărată decât cu privire la felul în care noi, creștinii, privim personajele biblice și pe ceilalți mari eroi ai credinței. Ce uităm noi este că ei sunt eroi „ai credinței”. Ei sunt ce sunt, nu pentru că au fost născuți cu o genă specială a sfințeniei, care le lipsește celor mai mulți dintre noi, ci pentru că au avut credință, pentru că au crezut că Dumnezeu poate să facă ceva prin și pentru ei.

Gândește-te la Avraam. El este respectat de trei religii mondiale care, de altfel, nu sunt de acord una cu alta în multe alte lucruri. În lumea din vechime, chiar și păgânii l-au privit pe Avraam ca pe o persoană demnă de respect. Împăratul roman Alexandru Severus (care a domnit între 222-235 d.Hr.) a inclus în capela lui particulară, într-un mod spectaculos și exagerat, bustul lui Avraam alături de cele ale lui Moise, Isus, Orfeu și Apoloniu din Tiana.

Totuși, în ce a constat măreția lui Avraam? El „a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit ca neprihănire”, așa cum spune Romani 4,3, citând Geneza 15,6.

Avraam a avut nevoie ca neprihănirea să-i fie atribuită, deoarece nu a avut o neprihănire proprie. Și el a făcut greșeli. Uneori, și-a bazat deciziile pe lașitate și lipsă de credință. De exemplu, recitește Geneza 12,10-20, unde el neagă faptul că Sara este soția lui și îngăduie să fie luată de faraon drept concubină și repetă această greșală cu Abimelec (Geneza 20). După aceea, el a luat decizia de a-L „ajuta” pe Dumnezeu în împlinirea făgăduinței că îi va da un fiu (Geneza 16). Pe scurt, la o privire mai atentă, vedem că trecutul lui Avraam, așa cum este raportat în Scriptură, este presărat cu greșeli, așa cum ar putea fi trecutul oricărui dintre noi.

Nici predecesorii lui Avraam nu au fost deosebit de sfinți, deși iudeii din timpul lui Pavel se mândreau cu faptul că sunt copiii lui Avraam. El a fost urmașul lui Noe, așa cum au fost toți locuitorii pământului. Deși antediluvienii au murit fără să lase moștenitori – știm că nu au supraviețuit decât Noe și familia sa – chiar urmașii lui Noe curând L-au trădat și L-au dezamăgit pe Dumnezeu. Ei au fost predecesorii lui Avraam.

Așa cum am văzut ieri, Pavel a arătat că felul în care Dumnezeu l-a tratat pe Avram a dovedit că mântuirea a venit prin făgăduința harului, nu prin Lege. Prin urmare, dacă doreau să fie mântuiți, iudeii trebuiau să renunțe la încrederea în faptele lor, în vederea mântuirii, și să accepte făgăduința făcută lui Avraam, care era împlinită deja prin venirea lui Mesia. Lucrurile stau la fel pentru toți, iudei sau neamuri, care cred că faptele lor „bune” sunt tot ce le trebuie pentru a-i face drepecți înaintea lui Dumnezeu.

„Principiul că omul poate să se mântuiască singur, prin propriile fapte, se află la temelia fiecărei religii păgâne... Oriunde este susținut, oamenii nu au nicio barieră împotriva păcatului”. – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 35, 36. Ce înseamnă lucrul acesta? De ce ideea că putem să ne mântuim singuri, prin faptele noastre, ne face să fim așa de deschiși față de păcat?

6. Cum a explicat Pavel relația dintre Lege și credință în Galateni? Galateni 3,21-23

Dacă ar fi existat o Lege care ar fi putut să dea viață, cu siguranță aceasta ar fi fost Legea lui Dumnezeu. Și totuși, Pavel spune că nicio lege, nici chiar Legea lui Dumnezeu, nu poate să dea viață, pentru că toți au călcat Legea aceea și toți sunt condamnați de ea.

Totuși, făgăduința credinței, descoperită mai larg prin Hristos, îi eliberează de „sub Lege” pe toți cei ce cred, adică îi eliberează de condamnarea și de povara de a încerca să câștige mântuirea prin ea. Legea ajunge să fie o povară, când este prezentată fără credință, fără har, deoarece, fără credință, fără neprihănirea care vine prin credință, a fi sub Lege înseamnă a fi sub povara și condamnarea păcatului.

Cât de importantă este neprihănirea prin credință pentru relația ta cu Dumnezeu? Ce poți să faci pentru a te asigura că relația ta cu Dumnezeu nu este tulburată de alte aspecte ale adevărului, până acolo încât să pierzi din vedere învățătura aceasta crucială? În cele din urmă, cât de bune sunt celelalte învățături fără aceasta?

Nici înclinațiile lui Avraam spre bunătate și sfințenie, nici moștenirea lui nu au fost vrednice de luat în considerare, dar Avraam a fost deosebit, așa cum fiecare dintre noi poate să fie deosebit. El a crezut că Dumnezeu poate să-l schimbe, să lucreze prin el și să binecuvânteze lumea prin el. Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, Dumnezeu l-a socotit neprihănit și l-a făcut capabil să fie neprihănit.

De discutat: După cum a intenționat ca prin Avraam să binecuvânteze întreaga lume, în ciuda greșelilor lui personale, tot așa Dumnezeu vrea să binecuvânteze întreaga lume prin noi toți. Cum te inspiră istoria lui Avraam să crezi în Dumnezeu, pentru că El are încredere în tine?

II. Prin har, prin credință

(Recitește împreună cu grupa Romani 4,13-16 și Efeseni 2,8.)

Harul și credința sunt cuvinte pe care le găsim de obicei aproape unul de altul în Noul Testament. Efeseni 2,8 ne spune: „prin har ați fost mântuiți, prin credință”. Credința este singura cale prin care putem să ajungem la Dumnezeu. Totuși, chiar și credința ar fi inutilă, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi căutat El mai întâi. Faptul acesta este un act al harului, o favoare nemeritată.

În Vechiul Testament, de obicei, cuvântul tradus prin *har* se referă la respectul sau la favoarea arătată de o persoană față de alta, destul de adesea, fără niciun motiv aparent. Folosit în sens teologic, în Noul Testament, harul înseamnă aproape același lucru, doar că Dumnezeu este Cel care ne oferă har și ne iubește, pur și simplu, deoarece El este și ne iubește.

Pe lângă har, există Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat poruncile, și tot ce avem noi de făcut este să le respectăm. În cele din urmă, sunt numai zece. Noi ne străduim din greu. Totuși realitatea este că, despărțiți de Dumnezeu, nu suntem în stare să respectăm nici aceste zece adevăruri simple.

Poate Dumnezeu să anuleze pur și simplu toate sau unele dintre cerințele Legii? Nu, pentru că aceasta ar însemna să-și compromită dreptatea și sfințenia. Totuși Dumnezeu poate și ne oferă mai mult har, pe care îl simțim și îl primim prin credință. Datorită vieții desăvârșite și jertfei ispișitoare a Fiului Său, Dumnezeu ne privește ca fiind părtași ai neprihănirii lui Isus.

De discutat: Cum exercităm darul credinței pentru a primi harul mântuitor al lui Dumnezeu?

7. Citește 1 Ioan 2,3-6; 3,4 și Romani 3,20. Ce ne spun aceste texte despre relația dintre Lege și păcat?

Cu câteva sute de ani în urmă, scriitorul irlandez Jonathan Swift a scris: „Poate spune vreun om că, dacă printr-o hotărâre a parlamentului, cuvintele *a bea, a trișa, a minți, a fura* ar fi scoase din limba și dicționarele engleze, ne-am trezi cu toții a doua zi dimineața sobri, cinstiți, corecți și iubitori ai adevărului? Este aceasta o consecință logică?” – Jonathan Swift, *A Modest Proposal and Other Satires*, (New York: Prometheus Books, 1995), p. 205

Dacă Legea lui Dumnezeu ar fi fost abolită, de ce minciuna,uciderea și furtul continuă să fie ceva păcătos sau greșit? Dacă Legea lui Dumnezeu ar fi fost schimbată, atunci și definiția păcatului ar trebui să fie schimbată. Sau dacă Legea lui Dumnezeu a fost înlăturată, atunci și păcatul a fost înlăturat, dar cine crede așa ceva? (Vezi 1 Ioan 1,7-10; Iacov 1,14,15)

În Noul Testament, apar atât Legea, cât și Evanghelia. Legea arată ce este păcatul, Evanghelia îndrumă spre remediul pentru păcat, care este moartea și învierea lui Isus. Dacă nu este nicio Lege, nu este nici păcat și, ca urmare, din ce trebuie să fim mântuiți? Evanghelia are sens numai în contextul Legii și al valabilității ei continue.

Adesea auzim că, prin cruce, Legea a fost anulată. Dar tocmai crucea arată că Legea nu poate fi abrogată sau schimbată. Dacă Dumnezeu nu a abrogat și nici chiar nu a schimbat Legea înainte ca Hristos să moară pe cruce, de ce să facă așa după aceea? De ce nu a anulat Legea după ce omenirea a păcătuit, cruțând-o în felul acesta de pedeapsa pentru călcarea Legii? Atunci Isus nu ar mai fi trebuit să moară. Nimic nu dovedește valabilitatea continuă a Legii mai mult decât moartea lui Isus, o moarte care a avut loc tocmai pentru că Legea nu putea fi schimbată. Dacă Legea ar fi putut să fie schimbată, ca să corespundă stării noastre căzute, nu ar fi fost schimbarea aceasta o soluție mai bună la problema păcatului, decât moartea lui Isus?

Dacă nu ar fi fost nicio lege divină împotriva adulterului, ar fi cauzat acest păcat mai puțină durere decât acum pentru cei care sunt victimele lui? Cum te ajută răspunsul tău să înțelegi de ce Legea lui Dumnezeu este încă valabilă? Care au fost consecințele călcării Legii lui Dumnezeu în experiența ta?

3. APLICĂ!

Încurajează-i pe membrii grupei să se gândească la relația dintre har și Legea lui Dumnezeu.

Întrebări pentru meditație

1. Foarte mulți oameni din timpul lui Pavel nu puteau înțelege relația dintre Lege și har. Unii credeau că e necesar să respecte Legea pentru a fi vrednici să primească harul. Alții credeau că poți să respecti Legea fără să ai nevoie de har și să obții în felul acesta mântuirea pe baza meritelor. Care este relația reală dintre har și Lege?

2. Unul dintre motivele pentru care Legea nu poate fi schimbată, nici anulată este acela că principiile ei de bază exprimă voia și caracterul lui Dumnezeu și, ca urmare, sunt valabile pentru veșnicie. Cum ai descrie aceste principii în două sau trei propoziții?

3. De ce credeai că omul poate ajunge la cer sau la mântuire prin faptele sale bune încă este așa de răspândită, chiar și în cercurile creștine?

Întrebări aplicative

1. Chiar știind că suntem mântuiți prin har, noi avem tendința de a ajunge să fim obsedați de propriile realizări. Care sunt pericolele acestei preocupări? Cum putem să ne corectăm?

2. Deși Pavel și alți scriitori ai Noului Testament subliniază cu claritate universalitatea mântuirii oferite de Hristos, totuși cum punem noi – în biserica creștină – niște piedici care pot să fie artificiale?

3. Avraam a crezut făgăduința lui Dumnezeu, iar semnul credinței lui a fost circumcizia. Care sunt semnele exterioare ale credinței în zilele noastre?

4. ILUSTREAZĂ!

Săptămâna aceasta, am învățat că Legea lui Dumnezeu încă este valabilă și acesta este motivul pentru care noi putem primi mântuirea din păcat prin Isus Hristos.

Legea lui Dumnezeu nu este arbitrară. Putem să vedem lucrul acesta în Cele Zece Porunci, care rezumă regulile comportamentului omenesc față de Dumnezeu și față de semenii. Chiar și credinciosul cel mai convins de faptul că Noul Testament anulează Legea nu ar vrea să trăiască într-o societate în care oamenii ignoră sau consideră opționale principiile din Cele Zece Porunci.

Scrie pe o tablă una sau mai multe dintre poruncile Decalogului. Cere unuia dintre membrii grupei să citească tare. Întreabă ce principiu stă la baza acelei porunci și cum altfel ar putea fi aplicat.

Pentru studiu suplimentar: *Viața lui Iisus*, cap. „Predica de pe Munte”, „Controversa”, „S-a isprăvit!”; *Patriarhi și profeți*, cap. „Chemarea lui Avraam” și „Legea și legămintele”.

„Pentru ca omul să fie mântuit și pentru ca onoarea Legii să fie păstrată, a fost necesar ca Fiul lui Dumnezeu să Se ofere pe Sine ca jertfă pentru păcat. Acela care nu a cunoscut păcatul a ajuns păcat pentru noi. El a murit pentru noi pe Golgota. Moartea Sa arată dragostea minunată a lui Dumnezeu față de om și caracterul neschimbător al Legii Sale”. – Ellen G. White, *Selected Messages*, cartea 1, p. 240

„Neprihănirea este ascultarea de Lege. Legea cere neprihănirea, iar cel păcătos îi datorează Legii lucrul acesta, dar este incapabil să îl îndeplinească. Singura cale prin care poate să ajungă la neprihănire este credința. Prin credință, el poate să vină înaintea lui Dumnezeu cu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos”. – *Idem*, p. 367

„Dacă poate avea succes în a-l determina pe om să atribuie o valoare propriilor fapte, ca merite și neprihănire, Satana știe că poate să-l biruie prin ispitele lui și face din el o victimă și o pradă. ... Stropiți ușorii cu sângele Mielului de pe Golgota și veți fi în siguranță”. – Ellen G. White, *Review and Herald*, 3 septembrie, 1889

Întrebări pentru discuție

1. De ce este așa de important să înțelegem mântuirea prin credință, fără faptele Legii? Care sunt ideile greșite de care poate să ne protejeze înțelegerea aceasta? Ce pericole îi așteaptă pe aceia care pierd din vedere această învățătură biblică crucială?
2. Ce alte motive poți să dai pentru valabilitatea continuă a Legii lui Dumnezeu, chiar dacă înțelegem că Legea și ascultarea de ea nu ne mântuiesc?
3. Datorită crucii, toți oamenii sunt egali. De ce creștinii par să uite așa de adesea adevărul acesta important și pot să se facă vinovați de prejudecăți rasiale, etnice sau chiar naționale?
4. Ca păcătoși îndreptățiți, noi am primit har de la Dumnezeu, de la Acela împotriva căruia am păcătuat. Cum ar trebui să îi tratăm noi pe ceilalți? Cât de binevoitori suntem față de cei care ne-au greșit și care nu merită „har”?

Dragostea de adevăr

Numele meu este Lysa și locuiesc în Filipine. Pe vremea când locuiam în Malaysia, o prietenă mi-a dat o Biblie și m-a invitat la biserica ei. Acolo, am găsit un grup de oameni iubitori, care m-au atras la Dumnezeu. M-am alăturat unui grup mic de studiu. Mi-am predat viața lui Hristos și m-am alăturat bisericii. M-am simțit împlinită și binecuvântată.

Apoi, tatăl meu a murit, iar mama s-a simțit foarte singură. M-a chemat acasă să o ajut să îngrijească de sora mea handicapată. M-am întors în Filipine și am început să frecventez o biserică din aceeași denominațiune ca biserica din Malaysia. Totuși, nu a fost la fel. Mi-a lipsit părțasia cu prietenii iubitori care, pentru mine, fuseseră mai apropiați decât o familie.

Într-o zi, a venit la noi un om cu cărți de vânzare. Am întreat cărei biserici îi aparținea, iar el mi-a spus că este adventist de ziua a șaptea. Nu mai auzisem de adventiști și i-am pus multe întrebări.

El nu a putut să răspundă la toate întrebările mele în ziua aceea, dar a promis că se va întoarce. A doua zi, omul și-a adus și Biblia. Din nou, am început să pun întrebări, iar el mi-a răspuns, citind din Biblie.

M-a invitat la adunările de evanghelizare care aveau loc într-o biserică aflată în apropiere de casa noastră. Eram însetată după Cuvântul lui Dumnezeu și am mers la adunări, dar Sabatul era prea ciudat pentru mine, ca să-l accept. Mă întrebam de ce acești adventiști se închină sâmbăta, în timp ce alți creștini se închină duminica. Totuși, am fost hotărâtă să studiez subiectul acesta singură. Dacă Sabatul era adevărat, trebuia să știu, ca să le pot spune fraților și surorilor mele din Malaysia.

I-am cerut lui Dumnezeu să-mi arate adevărul cu privire la Sabat. Am fost la biblioteca unei universități religioase din oraș și am căutat o carte de istorie a creștinismului. M-am rugat din nou și, când am deschis ochii, am văzut cartea pe care o căutam. Am luat-o și am început să o citesc. Ea spunea destul de clar că Sabatul biblic este sâmbăta și că oamenii au schimbat ziua de închinare cu duminica.

Am început să merg la o biserică adventistă și, după un timp, eu și fiica mea am fost botezate. Mă rog pentru familia mea și pentru prietenii mei creștini din Malaysia, care încă nu cunosc acest adevăr minunat.

Vă mulțumesc pentru darurile voastre, prin care oameni ca mine pot învăța să iubească adevărul lui Dumnezeu.

Lysa Salinas își împărtășește credința în Filipine.